

Hărnicuțe albinuțe

Alexandrina Spânu

HĂRNICUȚE ALBINUȚE

Hărnicuțele albinuțe,
iau vacanță de nevoie,
când e frig și vânt și ploaie;
și atunci sunt hărnicuțe.

În timp ce iernează,
ele matca o-ngrijesc,
stau ciorchine și veghează,
o-ncălzesc și o hrănesc.

Fac totul pentru matcă,
ca ea să trăiască,
să se înmulțească,
specia să dăinuiască.

Dar când corola răsare,
într-un zumzet albinesc,
și cu matca o pornesc,
iar la muncă, iar la soare.

Cât îi ziulica mare,
ostenesc din floare-n floare,
și culeg cu zor și spor,
până nu mai pot și mor.

Cămara și-o faguresc,
iar și iar și iar și iar...
căci vin unii și-o golesc,
iar și iar și iar și iar...

Totul fac organizat,
nimica nu risipesc,
până-n toamnă tot trudesco;
așa timpul le- a- nvățat.

Dară noi, noi omenirea,
luăm mierea lor cea bună,
pentru noi să fie bună;
an de an c-așa ni-i firea.

Ce să facă ele, bietele,

sunt prea mici și prea firave;
noi cu mințile hulpave,
ne vom folosi de ele,

Și de tot ce ne-nconjoară.
Asta e!

Alexandrina Spânu - SPERANȚE